
De lollandske Agerhøns

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De lollandske Agerhøns

4

De lollandske Agerhøns

De lollandske Agerhøns

De lollandske Agerhøns

Af Kaj Munk

Nat.d.28.11.37[1]

FYLLA og jeg blev enige om at tage en Tur ned til Sydhavsøerne, inden Hønsejagten gik ud, for at jeg kunde prøve, om det er mere lykkeligt at gaa dér med en Jagttaske, end det var med en Skoletaske. Vi lagde Vejen over Slagelse, for at Fylla kunde hilse paa Folkene fra sit Barndomshjem, Pastor Nøjgaards. De var ganske vist i Seng, saa sent kom vi, men purrede ud, og alle blev lykkelige ved Mødet. Fyllas fine Hale klappede omkap med Pastorindens fine Hænder, saa jeg til sidst blev helt misundelig. Og der kom Teen minsandten, Kl. 12 Midnat - det hedder ikke 24 i et dansk Sognepræstehjem -, og Bjerger af Sandkage forsvandt i Frøkenens velvilligt opspilede Gab. Nu er det dog over et Aar, et højst begivenhedsrigt Aar, siden Fylla drog fra de Mennesker, et Aar fuldt af Agerhøns og Harer og Vildænder og - Gud bedre det - tamme Høns og tamme Ænder ind imellem. Og det var et nyt Sted, de mødtes paa, for den Gang boede Præstens i Udby. Men Hukommelsen hos Tøsen var all right, og den gamle Kærlighed urustet, blank og skinnende. Sig saa ikke, at Dyr ikke er Mennesker.

Og saa kom vi til Lolland, *mit* Barndomshjem. Det viste sig, at ogsaa hos mig var Hukommelsen i Orden og Kærligheden urustet. Fabelagtigt igen en Gang at se Roekampagnen i fuldt Sving. Det er virkelig med Rette, man bruger Militærudtryk som Roekampagne og Roebatteri; for det er da en Krig, der er i Gang. Et Virvar, et Røre, Tuden af smaa, hidsige Lokomotiver paa smalle Skinner, der dukker op de særeste Steder, inde paa en Mark, midt paa en Landevej, endeløse Rækker af graa Jernbanevogne, med Roer stablet op paa sig i Spids og Trekant med formelig Teknik, Folk, tilplørede, som kom de lige op fra Skyttegravene, og den stikkende, syrlige Lugt af hvidt Affald, ledende Tanken hen paa Karbol og Lægekitler. Men som Lollikerne slider i det! Har de Landets bedste Jord, har de visselig ogsaa nogen Forstaaelse af Forpligtelsen, der følger med. I den regnklamme sorte Morgen, da jeg kørte dernede fra ad Sjælland til, stod de og læssede Roer ude paa Marken ved Skæret af en Flagermuslygte.

Storstrømsbroen - jamen den er jo lang, den er jo virkelig lang. Tænk, man troede, det var Overdrivelse, Festtalebegejstringen. Men nu kom jeg her i lidt tynd Taage, saa Sjælland var umulig at se. Broen lagde dristigt ud i Skummelheden, og vi fulgte altsaa efter og kørte et Stykke Tid. Saa begyndte vi at mistvivle. Der er alligevel længere over, end man husker fra Færgens Tid. Den kan ikke klare det, denne hersens Bro, ikke sandt, den er jo da kun Bro, den naar aldrig over. Men den blev ved og ved, mer og mer usandsynligt blev det, og tænk! til sidst var den ovre. Det er vel nok godt i gjort.

Jamen, Agerhønsene, kære Jagtbrevsforfatter? Undskyld, kære Jagtbrevslæser - Ager-

hønsene! Tænk, de laa ude i Fjorden. Det kunde Fylla ikke forstaa. Ganske vist har de pumpet Vandet af den, og jeg stod og skuede ud over det mægtige Fladeterræn, behersket af et Par Kirker i Yderkanterne, og følte mig helt vildmoseagtig stemt. ”Ja, nu er jeg kommen hjem,” sagde en Lollok fra Jylland til mig, ”nu endelig kan jeg trække Vejret herovre.” I det samme fløj Hønsene. Hunden stødte dem simpelthen. Det blev den ved med hele Dagen. Den vilde ikke tro paa dette med Agerhøns i en Fjord. Saa dem fik jeg ingen af paa Tasken. Men det gjorde ikke noget. Tasken blev tom, men Hjertet blev fyldt. Det var lige saa dejligt at gaa paa Lollands Jord for Manden, som det havde været for Barnet.

KAJ MUNK.